

imeli posebne sreče. To je v kratkem delovanje odborovo, in slavni zbor prosim, da vzame skromno poročilo blagohotno na znanje.

Tajnikovo poročilo se vzame odobrava je na znanje, in potem poroča g. blagajnik Ivan Tomšič o stanju blagajnice. Izmej lanskih udov je jeden (L. Arko v Sodražici) umrl, dva sta izstopila, 6 pa jih je na novo vstopilo, tako so sedaj 104. Dohodkov je bilo z lanskim ostankom vred 219 gld. 50 kr., troškov pa 138 gld. 9 kr., torej je blagajnični preostanek 81 gld. 41 kr., „Učiteljski Tovariš“ je naredil društvu to uslugo, da je društvenike, kadar je kateri vplačal društvenino, priobčeval, kar je bilo nekako potrdilo, da je vplačal. Nekateri društveniki še do občnega zbora niso plačali. Kaj se ma s temi storiti, o tem bil je daljši razgovor in konečno se je vzprejel g. Tomšiča predlog: blagajnik naj po občnem zboru zaostale ude opominja, da imajo po § 7. društvenih pravil vsaj v 3 mesecih po tem opominji, torej do novega leta vplačati društvenino. Gospod Stegnar omenja, da se mej dohodki nahaja tudi večja vsota kot prispevek od mej letom prodanih stenskih tabel Razinger-Žumrovih. Gospod Močnik predlaga na podlagi tega, da se ti dohodki užé od leta 1880. stalna rubrika v društvenih računih, in da je društvo užé veliko podpore dobilo od gg. izdajateljev, naj jima zbor izreče zahvalo za to požrtvovalno delovanje za društvo, kateri predlog se z odobravanjem vzprejme. Mej troški se nahaja večja vsota za vzprejem, prenočevanje i. t. d. za vnanje zborovalce pri prvem občnem zboru „Zaveze“ slovenskih učiteljskih društev — in prispevek za društveno stanovanje, katero deloma Ljubljanski udje posebej plačujejo. Gledé vplačevanja društvenine omenja g. Močnik, naj se društveniki opozoré, da se najlože vplačuje, ako društvenik takrat, ko pošlje društvenino za vdovsko društvo, priloží še 1 gld. za učiteljsko društvo.

Pregledovalcem računov se izvolijo gg. Galle, Josin in Kavčič.

Knjižničar g. Kokalj poroča, da je vso knjižnico uredil in napravil dva nova zapisnika, abecedni in stvarni. Jeden zapisnik se je tudi dal natisniti ter se razdeli mej navzoče ude. V tem zapisniku se nahaja tudi red za izposojevanje. Če ima kak vnanji član kako knjigo si izposoditi, mu je treba samo številko iz zapisnika naznaniti.

„Učiteljski Tovariš“ se naprosi, da v prihodnje poleg imen onih članov, ki so vplačali društvenino, priobčuje tudi prirastke v knjižnici in kadar bode treba, se tiskanemu zapisniku dodá še prirastek. G. Kokalju izreče zbor zahvalo za njegov trud in njegovo požrtvovalnost.

Pri točki „posamezni nasvétí“ stavi in utemeljuje g. Razinger predlog, naj zbor imenuje svojega rednega člana gospoda prof. A. Nedvéda za njegove zasluge za društvo in za slovensko učiteljstvo sploh svojim častnim članom, kateri predlog se z vsestranskim odobravanjem soglasno vzprejme in za izvršitev tega sklepa pooblastí odbor. Gospod Močnik učiteljstvu gorko priporoča učiteljsko vdovsko društvo in želí večje zanimanje za to društvo. Ko se mu g. predsednik zahvali za njegovo brezsebično skrb gledé tega društva in omenja, da se bode odbor domenil z „Zavezo“ gledé vzajemnega postopanja za regulovanje plač, sklene zborovanje s trikratnim slavaklicem na presvetlega cesarja. V odbor so bili voljeni dosedanji odborniki in kot nov odbornik g. Fr. Bahovec.

Potem je zboroval upravni odbor „Zaveze“ slov. učiteljskih društev.

Domača vzgoja.

Piše **Jakob Dimnik.**

(Dalje.)

V poznejših letih, ko ni več treba, da bi moral otrok svoj denar po določenih pravilih trositi, mora pa vselej prositi za dovoljenje, če sme tej ali onej želji ustreči.

Še le potem, ko znajo dečki in deklice užé ceniti posamezne stvari in poznajo vrednost denarja, naj nekaj svojega premoženja prosto gospodarijo, vendar morajo pa o tem redno ob gotovem času pokazati račun.

O zadnjem slučaju naj še to-le omenimo: Le večji in starejši otroci naj dobivajo denar v prostovoljno uporabo. Da pa otrok po neumnem in nepotrebem denarja ne zapravlja, mu je to prav potreben svét starišev. „Ti bi si rad kupil svinčnik; izberi si le prav dobrega za 6 kr.; pa tudi peresno pušico rabiš, kaj ne da? Izberi si le prav trdno, čeprav še jedenkrat toliko stane!“ Stariši ne smejo misliti, da je to poželjivost, ali da se poželjivost pospešuje, če zahtevamo najboljše in najtrdnjše stvari. Kdor si kaj dobrega kupi, traja mu toliko dlje časa in zraven kupi pa tudi dobro lastnost, namreč spoštovanje do svojega premoženja. Poželjivci storé pa prav nasprotno. Oni kupijo si navadno najslabše reči, ki prav malo stanejo, da jim ostane potem še kaj denarja za zabavo.

Kakor smo užé rekli, je torej zeló potrebno, da stariši svojim otrokom vselej svetujejo, katere in kakšne reči naj si kupijo. Če otroka nekaj let na ta način za življenje pripravljamo in vzgojujemo, doseže s časoma gotovo spretnost, da svoj denar prav uporablja in razdeluje. Pred vsem mu mora pa, sevéda domača hiša biti najlepši vzgled.

Koj, ko zna deček le malo pisati in računati, ga moramo navaditi, da svoje dohodke in troške vedno v poseben zvezek zapisuje. To opravilo nalaga pa tudi starišem in učiteljem prav težko nalogo. Knjigovodstvo rodi res prav blagodejen sad, če otroka pri tem opravilu pridno nadzorujemo, pogubonosno pa vpliva nanj, če nadzorstvo zanemarjamo. Ako otrok zapazi, da se za njegovo knjigovodstvo le površno ali pa nič ne brigamo, pride nehoté v skušnjavo, da vknjižuje take stvari, kojih ni kupil, denar pa zapravi za sladkarije, ali kar si bodi. Zato zahteva vesten oče, da mu otrok pokaže konci tedna vse stvari, koje so vknjižene.

Res sveta je vez, ki veže stariše in otroke. Sam Bog jih je združil; svete so pa tudi vse dobrote, ki jih stariši kot namestniki božji delé svojim otrokom in sicer ne samo hrana, obleka in šola, ampak posebno razumna domača vzgoja. Čudno je res to — na tisoče dokazov imamo — da čimbolj stariši svoje otroke mehkužijo, tem slabša je vez ljubezni med njimi in otroci svoje stariše še celó zaničujejo.

Mati, ki z ljubeznijo goji teló svojih otrok, je spoštovana; materi pa, ki si hoče s sladkarijami pridobiti ljubezen otrok, se ji isti le zaradi dobrega okusa prilizujejo. Vztrajno ljubezen, spoštovanje in pokorščino pridobi si pa le tisti, kdor resno in strogo vzgojuje svoje otroke.

Marsikatera mati toži: „Ne razumem, kako je mogoče, da me moji otroci ne ubogajo; saj jim vse storim, kar le želé; še nobene prošnje jim nisem odrekla, a mojega moža ubogajo pa na prvo besedo — na migljaj — dočim je vedno resen in strog ž njimi“. Na to vam, častita mati, odgovarjamo:

Če se stariši udajo željam in volji otrok, ne dosežejo od njih nikdar pokorščine, spoštovanja, ljubezni in hvaležnosti; kako bi neki otrok svojo mater spoštoval in ljubil, če mu dovoljuje kaj takega, kar sam sprevidi, da je škodljivo?! Čim bolj plemenito je to, kar otrokom dajemo, tem bolj zadenemo v tisto, kar imajo najplemenitejšega v sebi — tem bolj resnična, odkritosrčna in vztrajna je njihova ljubezen do nas. (Dalje prih.)